kulla ahnus tegi inimesi metsaliste sarnatseks, et nemad kellestki lugu ei pidanud. Senna juure tulid weel tõbed, mis nüüd rohkemalt liikuma akasid ja mõnda meest auda lükasid. Minul ei olnud enam lusti kauemine seie jääda, waid tõttasin kahe tuttawaga seltsis San Wrantsiskolinna tagasi. Tee peal warastati meil üks obune ja suurem osa korjatut kulda ära, nõnda et waewalt nii paljo üle jäi, misga kewadine wõisime elada; sest elamine on siin kohal wäga kallis. Tulewal kewadel loodan mina aegsaste jälle tööle minna, ja tahan siis paremine oolt kanda, et leitud wara teistele omaks ei saa."

Siin lõppetame meie kullaotsija jutu, ja soowime, et mõni lugeja sellest märkama akaks, kuida rikus inimest õnelikuks ei jõua teha, aga raha ahnus sigitab ülekohut ja teeb inimesi mõrtsukaks ja wargaks. Mida enam meil wana mammonat koko on pandud, seda suuremaks tõuseb ahnus ja kustutab kõik paremad igatsemised meie südamest; sellepärast on Õnnistegija tähendamise sõna niisama osaw kui tõsine, mis ütleb: Hõlpsamalt wõib üks Kameel nõela silmast läbi minna, kui üks rikas õnnsaks saada. Tahame siis selle eest Jumalat tänada, et meie maa põrmu sees aga üksnes wilja iwad siginewad, mis igapääwaseks päätoiduseks ulatawad, aga kaa selle suure õnne eest peame taewa Issale täno andma, et Tema arm meile tugewat ülemat walitsust annud, kelle warjo al igamees, olgo waene ehk rikas, raholikult wõib elada, ja kellelgi tarwis ei ole, oma wara nahkwõõ sees õõd ja pääwad niude ümber kanda, mis muido kohe röõwlid ärariisuksid, ja raha peremees weel õnneks peab kiitma, kui rahaga elo ühestükis temal otsa ei saanud.

Vaata raamatu kasuline Kalender 1852, lk. 34